

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

29. ledna 2008*

Ve věci C-275/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid (Španělsko) ze dne 13. června 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 26. června 2006, v řízení

Productores de Música de España (Promusicae)

proti

Telefónica de España SAU,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis a U. Löhmus, předsedové senátů, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský (zpravodaj), J. Klučka, E. Levits, A. Arabadžev a C. Toader, soudci,

* Jednací jazyk: španělština.

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. června 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Productores de Música de España (Promusicae) R. Bercovitz Rodríguez Canem, A. González Gozalem a J. de Torres Fueyem, abogados,

— za Telefónica de España SAU M. Cornejo Barranco, procuradora, jakož i R. García Botem a P. Cerdán Lópezem, abogados,

— za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s S. Fiorentinem, avvocato dello Stato,

— za slovinskou vládu M. Remic a U. Steblovnik, jako zmocněnkyněmi,

— za finskou vládu J. Heliskoskim, jako zmocněncem, a A. Guimaraes-Purokoski, jako zmocněnkyní,

— za vládu Spojeného království Z. Bryanston-Cross, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Malyniczem, barrister,

— za Komisi Evropských společenství R. Vidal Puigem a C. Dockseym, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 18. července 2007,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) (Úř. věst. L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. L 157, s. 45, oprava v Úř. věst. 2004, L 195, s. 16; Zvl. vyd. 17/02, s. 32), jakož i čl. 17 odst. 2 a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1, dále jen „Listina“).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi neziskovým sdružením Productores de Música de España (Promusicae) (dále jen „Promusicae“) a společností Telefónica de España SAU (dále jen „Telefónica“) ohledně odepření ze strany posledně uvedené zpřístupnit sdružení Promusicae jednajícimu na účet nositelů práv duševního vlastnictví, které sdružuje, osobní údaje o užívání internetu prostřednictvím připojení poskytovaného společností Telefónica.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Část III Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (dále jen „Dohoda TRIPS“), která je přílohou 1C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80), je nazvána „Prostředky k dodržování práv k duševnímu vlastnictví“. Tato část zahrnuje čl. 41 odst. 1 a 2, který stanoví:

„1. Členové zajistí, aby jejich právní řád zahrnoval řízení k dodržování práv, uvedená v této části způsobem, umožňujícím účinné kroky vůči jakémukoli porušování práv k duševnímu vlastnictví, upravených touto Dohodou, včetně urychlených opatření k nápravě, která by zabránila porušování, a opatření, která mají odrazující účinek vůči dalšímu porušování. Tato řízení budou uplatňována způsobem, který vyloučí

vytváření překážek proti oprávněnému obchodu a poskytně ochranu proti jejich zneužití.

2. Řízení týkající se dodržování práv k duševnímu vlastnictví budou spravedlivá a nestranná. Nebudou nadměrně složitá nebo nákladná, nebo nebudou obsahovat nerozumné [nepřiměřené] lhůty, ani nebudou mít za následek bezdůvodná zdržení.“

- 4 V oddíle 2 uvedené části III nazvaném „Občanskoprávní a správní řízení a nápravná opatření“ článek 42, který je sám nazván „Spravedlivá a nestranná řízení“, stanoví:

„Členové umožní, aby majitelé práv měli k dispozici občanskoprávní soudní řízení, týkající se dodržování jakéhokoli práva k duševnímu vlastnictví upraveného touto Dohodou [...].“

- 5 Článek 47 Dohody TRIPS nazvaný „Právo na informace“ stanoví:

„Členové mohou stanovit, že soudní orgány mají pravomoc nařídít porušovateli, aby oznámil majiteli práva totožnost třetích osob, zapojených do výroby a distribuce porušujícího zboží nebo služeb a jejich distribuční síť, pokud by to nebylo v nepoměru k závažnosti porušení.“

Právo Společenství

Ustanovení týkající se informační společnosti a ochrany duševního vlastnictví, zejména autorského práva

— Směrnice 2000/31

6 Článek 1 směrnice 2000/31 stanoví:

„1. Cílem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že zajistí volný pohyb služeb informační společnosti mezi členskými státy.

2. Je-li to pro dosažení cíle uvedeného v odstavci 1 potřebné, dbá tato směrnice o sblížení některých vnitrostátních ustanovení platných pro služby informační společnosti, která se týkají vnitřního trhu, usazování poskytovatelů služeb, obchodních sdělení, elektronických smluv, odpovědnosti zprostředkovatelů, kodexů chování, mimosoudního urovnávání sporů, soudních postupů [prostředků soudní ochrany] a spolupráce mezi členskými státy.

3. Tato směrnice doplňuje právo Společenství platné pro služby informační společnosti, aniž je dotčena úroveň ochrany, zejména v oblasti veřejného zdraví a zájmů

spotřebitelů, jak vyplývá z právních nástrojů Společenství a vnitrostátních právních předpisů, které je provádějí, nebude-li tím omezen volný pohyb služeb informační společnosti.

[...]

5. Tato směrnice se nevztahuje na:

[...]

b) otázky týkající se služeb informační společnosti upravené ve směrnicích 95/46/ES a 97/66/ES;

[...]“

7 Článek 15 směrnice 2000/31 zní:

„1. Členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v člancích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.

2. Členské státy mohou poskytovatelům služeb informační společnosti uložit povinnost, aby neprodleně informovali příslušné orgány veřejné moci o pravděpodobných protiprávních činnostech vykonávaných poskytovateli služeb [příjemci jejich služeb] nebo o protiprávních informacích, které tito poskytovatelé [příjemci], poskytují, nebo aby sdělili příslušným orgánům veřejné moci na jejich žádost informace, na jejichž základě lze zjistit totožnost příjemců jejich služeb, s nimiž uzavřeli dohodu o shromažďování informací.“

8 Článek 18 směrnice 2000/31 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby soudní prostředky [prostředky soudní ochrany] dostupné ve vnitrostátním právu pro oblast služeb informační společnosti umožnily rychlé přijetí opatření včetně předběžných opatření s cílem ukončit zjištěné [uváděné] porušování práva a předejít dalšímu poškození dotčených zájmů.

[...]“

— Směrnice 2001/29

9 Podle čl. 1 odst. 1 směrnice 2001/29 se tato směrnice vztahuje na právní ochranu autorského práva a práv s ním souvisejících v rámci vnitřního trhu, a to se zvláštním zřetelem na informační společnost.

10 Článek 8 směrnice 2001/29 zní:

„1. Členské státy stanoví přiměřené sankce a ochranné prostředky [vhodné prostředky právní ochrany] proti porušování práv a povinností stanovených v této směrnici a přijmou veškerá nezbytná opatření, aby tyto sankce a ochranné prostředky [prostředky právní ochrany] byly používány. Sankce takto stanovené musí být účinné, přiměřené a odrazující.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby nositelé práv dotčení protiprávním jednáním prováděným na jeho území mohli podat žalobu na náhradu škody a/nebo žádat o soudní zákaz, popřípadě o zabavení jak materiálu porušujícího právo, tak zařízení, výrobků nebo součástí uvedených v čl. 6 odst. 2.

3. Členské státy zajistí, aby nositelé práv měli možnost žádat o soudní zákaz ve vztahu ke zprostředkovatelům, jejichž služby jsou třetí stranou využívány k porušování autorského práva nebo práv s ním souvisejících.“

11 Článek 9 směrnice 2001/29 zní následovně:

„Touto směrnicí nejsou dotčena ustanovení týkající se zejména patentových práv, ochranných známek, práv týkajících se průmyslových vzorů, užitných vzorů, topografií polovodičových výrobků, typů písma, podmíněného přístupu, přístupu ke kabelu vysílacích služeb, ochrany národních kulturních památek, požadavků na

oprávněné vklady [zákonných požadavků na registraci autorských práv], právních předpisů o restriktivních praktikách a nekalé soutěži, obchodního tajemství, bezpečnosti, utajení, ochrany údajů a soukromí, přístupu k veřejným dokumentům a smluvního práva.“

— Směrnice 2004/48

12 Článek 1 směrnice 2004/48 stanoví:

„Tato směrnice se týká opatření, řízení a nápravných opatření nezbytných k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví. [...]“

13 Článek 2 směrnice 2004/48 zní:

„[...]“

3. Touto směrnicí nejsou dotčeny:

- a) předpisy Společenství upravující hmotné právo duševního vlastnictví, směrnice 95/46/ES, směrnice 1999/93/ES a směrnice 2000/31/ES obecně a zvláště články 12 až 15 směrnice 2000/31/ES;

- b) mezinárodní závazky členských států, a zejména dohoda TRIPS, včetně závazků, které se týkají trestního řízení a sankcí;

- c) vnitrostátní předpisy členských států týkající se trestního řízení nebo trestů v případě porušení práv duševního vlastnictví.“

14 Článek 3 směrnice 2004/48 stanoví:

„1. Členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné [nepřiměřené] lhůty, ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení.

2. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.“

15 Článek 8 směrnice 2004/48 zní následovně:

„1. Členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné

soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba,

- a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo,
- b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo,
- c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo,

nebo

- d) byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování, nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

2. Informace uvedené v odstavci 1 případně obsahují:

- a) jména a adresy výrobců, zpracovatelů, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů zboží nebo služeb, stejně jako velkoobchodníků a maloobchodníků;

- b) informace o vyrobeném, zpracovaném, dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně za dané zboží či služby.

3. Odstavce 1 a 2 se použijí, aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy, které:

- a) přiznávají nositeli práv práva na získání úplnějších informací;
- b) upravují použití informací poskytnutých na základě tohoto článku v občanskoprávním či trestním řízení;
- c) upravují odpovědnost za zneužití práva na informace;
- d) poskytují možnost odepřít poskytnutí informací, které by nutily osobu uvedenou v odstavci 1 přiznat svou účast nebo účast svého blízkého příbuzného na porušení práva duševního vlastnictví,

nebo

- e) upravují ochranu důvěrnosti informačních zdrojů nebo zpracování osobních údajů.“

Ustanovení týkající se ochrany osobních údajů

— Směrnice 95/46/ES

- ¹⁶ Článek 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355) stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) ‚osobními údaji‘ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné [fyzické] osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity;

- b) ‚zpracováním osobních údajů‘ (‚zpracování‘) jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení

prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace;

[...]“

17 Článek 3 směrnice 95/46 zní:

„1. Tato směrnice se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů, jakož i na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny.

[...]“

18 Článek 7 směrnice 95/46 zní následovně:

„Členské státy stanoví, že zpracování osobních údajů může být provedeno pouze pokud:

[...]

- f) je nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, za podmínky, že nepřevyšují zájem nebo základní práva a svobody subjektu údajů, které vyžadují ochranu podle čl. 1 odst. 1.“

19 Článek 8 směrnice 95/46 stanoví:

„1. Členské státy zakáží zpracování osobních údajů, které odhalují rasový či etnický původ, politické názory, náboženské nebo filozofické přesvědčení, odborovou příslušnost, jakož i zpracování údajů týkajících se zdraví a sexuálního života.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud:

[...]

- c) zpracování je nezbytné k obraně životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné osoby v případě, že subjekt údajů není fyzicky nebo právně způsobilý udělit svůj souhlas; nebo

[...]“

20 Článek 13 směrnice 95/46 zní:

„1. Členské státy mohou přijmout legislativní opatření s cílem omezit rozsah povinností a práv uvedených v čl. 6 odst. 1, v článku 10, v čl. 11 odst. 1 a v člancích 12 a 21, pokud toto omezení představuje opatření nezbytné pro zajištění:

- a) bezpečnosti státu;
- b) obrany;
- c) veřejné bezpečnosti;
- d) předcházení trestným činům a jejich vyšetřování, odhalování a stíhání nebo nedodržování deontologických pravidel pro regulovaná povolání;
- e) významného hospodářského nebo finančního zájmu členského státu nebo Evropské unie včetně měnové, rozpočtové a daňové oblasti;
- f) kontrolní, inspekční nebo regulační funkce vyplývající, i pouze příležitostně, z výkonu veřejné moci v případech uvedených v písmenech c), d) a e);

g) ochrany subjektu údajů nebo práv a svobod druhých.

[...]“

— Směrnice 2002/58/ES

- ²¹ Článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514) stanoví:

„1. Touto směrnicí se harmonizují předpisy členských států, požadované pro zajištění rovnocenné úrovně ochrany základních práv a svobod, zejména práva na soukromí, se zřetelem na zpracování osobních údajů v odvětví elektronických komunikací, a pro zajištění volného pohybu těchto údajů a elektronických komunikačních zařízení a služeb ve Společenství.

2. Ustanovení této směrnice upřesňují a doplňují směrnici 95/46/ES pro účely uvedené v odstavci 1. [...]

3. Tato směrnice se nevztahuje na činnosti, které nespádají do oblasti působnosti Smlouvy o založení Evropského společenství, jako činnosti uvedené v hlavě V a VI Smlouvy o založení Evropské unie [Smlouvy o Evropské unii], a v žádném případě na činnosti týkající se veřejné bezpečnosti, obrany, bezpečnosti státu (včetně hospodářské prosperity státu, pokud jsou tyto činnosti spojeny s otázkami bezpečnosti státu) a na činnosti státu v oblasti trestního práva.“

22 Článek 2 směrnice 2002/58 zní:

„Není-li stanoveno jinak, použijí se definice uvedené ve směrnici 95/46/ES a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) [...].

Použijí se rovněž tyto definice:

[...]

b) ‚provozními údaji‘ se rozumějí jakékoli údaje zpracováváné pro účely přenosu sdělení sítí elektronických komunikací nebo pro jeho účtování;

[...]

- d) ‚sdělením‘ se rozumí jakákoli informace, která se vyměňuje nebo přenáší mezi určitým počtem zúčastněných stran prostřednictvím veřejně dostupné služby elektronických komunikací; toto nezahrnuje informace přenášené jako součást vysílání pro veřejnost prostřednictvím sítě elektronických komunikací s výjimkou případů, kdy lze informace přiřadit k identifikovatelnému účastníku nebo uživateli, který tyto informace přijímá;

[...]“

23 Článek 3 směrnice 2002/58 stanoví:

„1. Tato směrnice se vztahuje na zpracování osobních údajů ve spojení s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací ve veřejných komunikačních sítích ve Společenství.

[...]“

24 Článek 5 směrnice 2002/58 stanoví:

„1. Členské státy zajistí prostřednictvím vnitrostátních právních předpisů důvěrný charakter sdělení přenášených pomocí veřejné komunikační sítě a veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a s nimi souvisejících provozních údajů.

Zejména zakáží příposlech, odposlech, uchovávání nebo jiné druhy zachycování či sledování sdělení a s nimi souvisejících provozních údajů osobami jinými než uživateli bez souhlasu dotčených uživatelů, pokud k takovému jednání nejsou zákonem oprávněny v souladu s čl. 15 odst. 1. Tento odstavec nebrání technickému uchovávání, které je nezbytné pro přenos sdělení, aniž by tím byla dotčena zásada důvěrnosti.

[...]“

25 Článek 6 směrnice 2002/58 stanoví:

„1. Provozní údaje vztahující se k účastníkům a uživatelům zpracovávané a uchovávané provozovatelem veřejné komunikační sítě nebo poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací musí být vymazány nebo anonymizovány, jakmile již nejsou potřebné pro přenos sdělení, aniž by tímto byly dotčeny odstavce 2, 3 a 5 tohoto článku a čl. 15 odst. 1.

2. Je možno zpracovávat provozní údaje nezbytné pro účely účtování a stanovení plateb za propojení. Takovéto zpracování je přípustné pouze do konce období, v němž lze právně napadnout účet či uplatňovat nárok na platbu.

3. Pro potřeby marketingu služeb elektronických komunikací nebo pro poskytování služeb s přidanou hodnotou může poskytovatel veřejně dostupných služeb elektronických komunikací zpracovávat údaje uvedené v odstavci 1 pouze v nezbytném rozsahu a po dobu pro tyto služby nebo marketing nezbytnou, pokud k tomu dal svůj souhlas účastník nebo uživatel, jehož se údaje týkají. Účastníci či uživatelé musí mít možnost kdykoliv svůj souhlas se zpracováním provozních údajů vzít zpět.

[...]

5. Zpracování provozních údajů podle odstavců 1, 2, 3 a 4 musí být omezeno na osoby, které jednají z pověření provozovatelů veřejných komunikačních sítí a poskytovatelů veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, a které se zabývají účtováním nebo řízením provozu, požadavky zákazníků, odhalováním podvodů, marketingem služeb elektronických komunikací nebo poskytováním služeb s přidanou hodnotou, a musí být omezeno na rozsah, který je nezbytný pro účely těchto činností.

6. Odstavce 1, 2, 3 a 5 se použijí, aniž by tím byla dotčena možnost informovat příslušné subjekty [, aby byly příslušné instituce informovány] o provozních údajích v souladu s použitelnými právními předpisy s cílem řešit spory týkající se zejména propojení či účtování.“

26 Článek 15 směrnice 2002/58 zní:

„1. Členské státy mohou přijmout legislativní opatření, kterými omezí rozsah práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, čl. 8 odst. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 této směrnice, pokud toto omezení představuje v demokratické společnosti nezbytné, přiměřené a úměrné [vhodné a přiměřené] opatření pro zajištění národní bezpečnosti (tj. bezpečnosti státu), obrany, veřejné bezpečnosti a pro prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů nebo neoprávněného použití elektronického komunikačního systému, jak je uvedeno v čl. 13 odst. 1 směrnice 95/[46]/ES. Členské státy [Za tímto účelem mohou členské státy] mohou mimo jiné přijmout právní [legislativní] opatření umožňující zadržení [uchovávání] údajů na omezenou dobu na základě důvodů uvedených v tomto odstavci. Veškerá opatření uvedená v tomto odstavci musí být v souladu s obecnými zásadami práva Společenství, včetně zásad uvedených v čl. 6 odst. 1 a 2 Smlouvy o založení Evropské unie [Smlouvy o Evropské unii].

[...]“

27 Článek 19 směrnice 2002/58 stanoví:

„Směrnice 97/66/ES se zrušuje s účinkem ode dne uvedeného v čl. 17 odst. 1.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici.“

Vnitrostátní právo

28 Podle znění článku 12 zákona 34/2002 o službách informační společnosti a elektronickém obchodu (Ley 34/2002 de servicios de la sociedad de la información y de comercio electrónico) ze dne 11. července 2002 (BOE č. 166 ze dne 12. července 2002, s. 25388, dále jen „LSSI“) nazvaného „Povinnost uchovávat provozní údaje v oblasti elektronických komunikací“:

„1. Provozovatelé sítí a poskytovatelé služeb elektronických komunikací, poskytovatelé přístupu k telekomunikačním sítím a poskytovatelé služeb uchovávání dat jsou povinni za podmínek stanovených tímto článkem a jeho prováděcími předpisy a po dobu maximálně dvanácti měsíců uchovávat údaje o připojení a provozní údaje vytvářené v rámci komunikace navázané během poskytování služeb informační společnosti.

2. [...] Provozovatelé sítí a poskytovatelé služeb elektronických komunikací a poskytovatelé služeb, na které se vztahuje tento článek, mohou uchovávané údaje používat výhradně k účelům stanoveným v následujícím odstavci či k jiným zákonem dovoleným účelům a jsou povinni přijmout odpovídající bezpečnostní opatření tak, aby zabránili jejich ztrátě nebo poškození a neoprávněnému přístupu k nim.

3. Údaje se uchovávají pro použití v rámci vyšetřování trestné činnosti nebo za účelem ochrany veřejné bezpečnosti a obrany státu a jsou poskytovány soudcům, soudům nebo státnímu zastupitelství, pokud si je k tomuto účelu vyžádají.

Sdělování těchto údajů bezpečnostním silám a sborům podléhá ustanovením předpisů o ochraně osobních údajů.

[...]"

Spor v původním řízení a předběžná otázka

²⁹ Promusicae je neziskovým sdružením sdružujícím výrobce a vydavatele hudebních, jakož i audiovizuálních nahrávek. Dopisem ze dne 28. listopadu 2005 podalo návrh na předběžná opatření k Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid (obchodnímu soudu č. 5 v Madridu) proti obchodní společnosti Telefónica, jejímž předmětem činnosti je zejména poskytování služby přístupu k internetu.

³⁰ Sdružení Promusicae se domáhalo, aby bylo společnosti Telefónica uloženo odhalit totožnost a adresu bydliště určitých osob, jimž tato společnost poskytuje službu přístupu k internetu a u nichž je známa „adresa IP“, jakož i datum a čas připojení. Podle sdružení Promusicae tyto osoby používají program pro výměnu souborů (zvaný „peer to peer“ nebo „P2P“) nazvaný „KaZaA“ a poskytují ve sdíleném adresáři svého osobního počítače přístup ke zvukovým záznamům, k nimž majetková práva dílo užít náleží členům sdružení Promusicae.

- 31 Uvedené sdružení před předkládajícím soudem tvrdilo, že se uživatelé KaZaA dopouštějí nekalé soutěže a porušují práva duševního vlastnictví. Proto požadovalo sdělení výše uvedených informací, aby proti zúčastněným mohlo zahájit občanskoprávní řízení.
- 32 Usnesením ze dne 21. prosince 2005 Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid vyhověl návrhu na předběžná opatření podanému sdružením Promusicae.
- 33 Společnost Telefónica podala proti uvedenému usnesení odvolání a tvrdila, že podle LSSI je sdělení údajů požadovaných sdružením Promusicae povoleno pouze v rámci šetření trestné činnosti nebo za účelem zajištění veřejné bezpečnosti a obrany státu, a nikoliv v rámci občanskoprávního řízení nebo předběžného opatření vydaného v takovém řízení. Sdružení Promusicae tvrdilo, že článek 12 LSSI musí být vykládán v souladu s vícero ustanoveními směrnice 2000/31, směrnice 2001/29 a směrnice 2004/48, jakož i s čl. 17 odst. 2 a článkem 47 Listiny, tedy předpisy, které neumožňují členským státům omezit povinnost sdělit dotčené údaje pouze na účely výslovně stanovené v uvedeném zákoně.
- 34 Za těchto podmínek se Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Madrid rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Umožňuje právo Společenství, a zejména čl. 15 odst. 2 a článek 18 směrnice [2000/31], čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice [2001/29], článek 8 směrnice [2004/48], jakož i čl. 17 odst. 2 a článek 47 Listiny [...], členským státům omezit povinnost uchovávat a poskytovat údaje o připojení a provozní údaje vytvářené v rámci komunikace navázané během poskytování služby informační společnosti, která přísluší

provozovatelům sítí a poskytovatelům služeb elektronických komunikací, poskytovatelům přístupu k telekomunikačním sítím a poskytovatelům služeb uchovávání dat, na případy šetření trestné činnosti nebo na požadavky zajištění veřejné bezpečnosti a obrany státu, a tedy s vyloučením občanskoprávního řízení?“

K přípustnosti otázky

³⁵ Ve svém písemném vyjádření italská vláda tvrdí, že z informací obsažených v bodě 11 předkládacího rozhodnutí vyplývá, že položená otázka je odůvodněna pouze v případě, že vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení bude vykládána tak, že omezuje povinnost zpřístupnit osobní údaje na oblast šetření trestné činnosti nebo na účel ochrany veřejné bezpečnosti a obrany státu. Jelikož předkládající soud nevyklučuje, že by tato právní úprava mohla být vykládána v tom smyslu, že neobsahuje takové omezení, jeví se podle uvedené vlády uvedená otázka jako hypotetická, takže je podle ní nepřijatelná.

³⁶ V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy stanovené článkem 234 ES je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak i případnost otázek, které klade Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 14. prosince 2006, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Sb. rozh. s. I-11987, bod 16 a citovaná judikatura).

37 Jestliže se otázky položené vnitrostátními soudy týkají výkladu ustanovení práva Společenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout, pokud není zjevné, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve skutečnosti směřuje k tomu, aby Soudní dvůr přiměla k rozhodnutí prostřednictvím fiktivního sporu, nebo k tomu, aby poskytl posudek k obecným nebo hypotetickým otázkám, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo také že Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz výše uvedený rozsudek Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, bod 17).

38 Krom toho, pokud jde o rozdělení odpovědnosti v rámci systému spolupráce stanoveného článkem 234 ES, je pravda, že k výkladu vnitrostátních ustanovení jsou příslušné vnitrostátní soudy, a nikoli Soudní dvůr, a Soudnímu dvoru nepřisluší, aby se v rámci řízení zahájeného na základě tohoto článku vyjadřoval ke slučitelnosti norem vnitrostátního práva s ustanoveními práva Společenství. Soudní dvůr je naproti tomu příslušný k tomu, aby vnitrostátnímu soudu poskytl veškeré poznatky k výkladu práva Společenství, které mu umožní posoudit slučitelnost norem vnitrostátního práva s právní úpravou Společenství (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 19. září 2006, Wilson, C-506/04, Sb. rozh. s. I-8613, body 34 a 35, jakož i ze dne 6. března 2007, Placanica a další, C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Sb. rozh. s. I-1891, bod 36).

39 Nicméně, pokud jde o projednávanou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, z celkového odůvodnění uvedeného rozhodnutí zjevně vyplývá, že se předkládající soud domnívá, že výklad článku 12 LSSI závisí na slučitelnosti této normy s ustanoveními práva Společenství, která musí být vzata v úvahu, a tedy na výkladu uvedených ustanovení, o který je Soudní dvůr žádán. Jelikož výsledek sporu v původním řízení souvisí s tímto výkladem, položená otázka se tudíž nejeví jako zjevně hypotetická, takže důvod nepřijetí vznesený italskou vládou nemůže být přijat.

40 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tudíž přípustná.

K předběžné otázce

41 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda právo Společenství a konkrétně směrnice 2000/31, směrnice 2001/29 a směrnice 2004/48, rovněž ve spojení s článkem 17, jakož i článkem 47 Listiny, musí být vykládány v tom smyslu, že ukládají členským státům, aby za účelem zajištění účinné ochrany autorského práva stanovily povinnost sdělit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení.

Úvodní poznámky

42 I když předkládající soud po formální stránce omezil svou otázku na výklad směrnice 2000/31, směrnice 2001/29 a směrnice 2004/48, jakož i Listiny, nebrání taková skutečnost Soudnímu dvoru, aby předkládajícímu soudu poskytl veškeré poznatky k výkladu práva Společenství, které mohou být užitečné pro rozhodnutí ve věci, která mu byla předložena, bez ohledu na to, zda je uvedený soud ve své otázce zmínil (viz rozsudek ze dne 26. dubna 2007, Alevizos, C-392/05, Sb. rozh. s. I-3505, bod 64 a citovaná judikatura).

43 Úvodem je třeba poznamenat, že ustanovení práva Společenství takto zmíněná v položené otázce sledují cíl, aby členské státy zajistily zejména v informační společnosti účinnou ochranu duševního vlastnictví a zvláště autorského práva, kterého se dovolává sdružení Promusicae ve věci v původním řízení. Předkládající soud však vychází z předpokladu, že uplatnění povinností podle práva Společenství, které tato ochrana vyžaduje, mohou v rámci vnitrostátního práva bránit ustanovení článku 12 LSSI.

44 I když uvedený zákon v roce 2002 v rámci vnitrostátního práva provedl ustanovení směrnice 2000/31, je nesporné, že článek 12 zákona má za cíl provést pravidla ochrany soukromí, která jsou mimoto stanovena právem Společenství podle směrnice 95/46 a směrnice 2002/58, přičemž se posledně jmenovaná směrnice týká zpracování osobních údajů, jakož i ochrany soukromí v odvětví elektronických komunikací, které je odvětvím dotčeným ve věci v původním řízení.

45 Krom toho není zpochybněno, že sdělení jmen a adres určitých uživatelů programu KaZaA, o které žádá sdružení Promusicae, s sebou nese poskytnutí osobních údajů, tzn. informací o identifikovaných nebo identifikovatelných fyzických osobách v souladu s definicí uvedenou v čl. 2 písm. a) směrnice 95/46 (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 6. listopadu 2003, Lindqvist, C-101/01, Recueil, s. I-12971, bod 24). Toto sdělení informací, které jsou podle sdružení Promusicae uchovávány společností Telefónica – což posledně uvedená nezpochybněje – představuje zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 2 prvního pododstavce směrnice 2002/58 ve spojení s čl. 2 písm. b) směrnice 95/46. Je tedy třeba připustit, že uvedené sdělení informací spadá do rozsahu působnosti směrnice 2002/58, přičemž je třeba poznamenat, že soulad samotného uchovávání údajů s požadavky posledně uvedené směrnice není předmětem sporu v původním řízení.

46 Za těchto podmínek je nejprve třeba ověřit, zda směrnice 2002/58 vylučuje, aby členské státy za účelem zajištění účinné ochrany autorského práva stanovily povinnost sdělit osobní údaje, které by měly nositeli takového práva umožnit zahájení občanskoprávního řízení na základě existence tohoto práva. Pokud by tomu tak nebylo, bylo by třeba dále ověřit, zda z tří směrnic výslovně uvedených předkládajícím soudem přímo vyplývá, že členské státy mají povinnost takovou povinnost stanovit. Konečně, pokud by se výsledek tohoto druhého ověření rovněž potvrdil jako negativní, bylo by třeba za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu prověřit s odkazem na Listinu, který uvedený soud učinil, zda by v takové situaci jako ve věci v původním řízení jiné normy práva Společenství mohly vyžadovat odlišný výklad těchto tří posledně uvedených směrnic.

K směrnici 2002/58

47 Článek 5 odst. 1 směrnice 2002/58 stanoví, že členské státy musí zajistit důvěrnost sdělení přenášených pomocí veřejné komunikační sítě a veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a s nimi souvisejících provozních údajů, a zejména musí v zásadě zakázat uchovávání těchto údajů osobami jinými než uživateli bez souhlasu dotčených uživatelů. Předmětem výjimky jsou pouze osoby oprávněné zákonem v souladu s čl. 15 odst. 1 uvedené směrnice a technické uchovávání, které je nezbytné pro přenos sdělení. Mimoto, pokud jde o provozní údaje, čl. 6 odst. 1 směrnice 2002/58 stanoví, že provozní údaje, které jsou uchovávány, musí být vymazány nebo anonymizovány, jakmile již nejsou potřebné pro přenos sdělení, aniž by tímto byly dotčeny odstavce 2, 3 a 5 téhož článku a čl. 15 odst. 1 směrnice.

48 Pokud jde jednak o odstavce 2, 3 a 5 uvedeného článku 6, které se vztahují na zpracování provozních údajů v souvislosti s požadavky spojenými s činnostmi vyúčtování služeb, jejich marketingu nebo poskytování služeb s přidanou hodnotou, týkají se tato ustanovení sdělení uvedených údajů pouze osobám, které jednájí z pověření provozovatelů veřejných komunikačních sítí a poskytovatelů veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Pokud jde o ustanovení čl. 6 odst. 6 směrnice 2002/58, ta se vztahují pouze na spory mezi poskytovateli a uživateli, které se týkají důvodů uchovávání údajů v souvislosti s činnostmi uvedenými v jiných ustanoveních tohoto článku. Jelikož se tedy ustanovení uvedeného článku zjevně netýkají takové situace, jakou je situace, ve které se nachází sdružení Promusicae ve věci v původním řízení, nemohou být pro účely posouzení této situace zohledněna.

49 Pokud se dále jedná o čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, je třeba připomenout, že podle znění tohoto ustanovení mohou členské státy přijmout legislativní opatření, kterými omezí rozsah zejména povinnosti zajistit důvěrnost provozních údajů, pokud toto omezení představuje v demokratické společnosti nezbytné, vhodné a přiměřené opatření pro zajištění národní bezpečnosti (tj. bezpečnosti státu), obrany, veřejné bezpečnosti a pro prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů nebo neoprávněného použití elektronického komunikačního systému, jak je uvedeno v čl. 13 odst. 1 směrnice 95/46/ES.

50 Článek 15 odst. 1 směrnice 2002/58 tak nabízí členským státům možnost stanovit výjimky ze základní povinnosti zajistit důvěrnost osobních údajů, která pro ně vyplývá z článku 5 téže směrnice.

- 51 Zdá se však, že se žádná z těchto výjimek nevztahuje na situace, které volají po vedení občanskoprávního řízení. Tyto výjimky se totiž jednak týkají národní bezpečnosti, obrany a veřejné bezpečnosti, což jsou činnosti, jež jsou vlastní státům nebo státním orgánům a nesouvisejí s oblastmi činnosti jednotlivců (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Lindqvist, bod 43), jednak stíhání trestných činů.
- 52 Pokud jde o výjimku týkající se neoprávněného použití elektronického komunikačního systému, zdá se, že se týká použití, která zasahují do samotné celistvosti nebo bezpečnosti tohoto systému, zejména případů zachycování či sledování sdělení bez souhlasu dotčených uživatelů uvedených v čl. 5 odst. 1 směrnice 2002/58. Ani tato použití, která podle uvedeného článku vyžadují zásah členských států, se nevztahují k situacím, které by mohly vést k občanskoprávnímu řízení.
- 53 Je však třeba uvést, že čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 uzavírá výčet výše uvedených výjimek výslovným odkazem na čl. 13 odst. 1 směrnice 95/46. Toto posledně uvedené ustanovení přitom rovněž opravňuje členské státy, aby přijaly opatření omezující povinnost důvěrnosti osobních údajů, pokud je toto omezení nezbytné zejména k ochraně práv a svobod druhých. Jelikož neupřesňuje práva a svobody, které jsou takto dotčeny, musí být uvedené ustanovení čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 vykládáno tak, že vyjadřuje vůli zákonodárce Společenství nevyloučit z rozsahu jeho působnosti ochranu práva na vlastnictví, ani situace, v nichž se autoři domáhají této ochrany v rámci občanskoprávního řízení.
- 54 Je tedy třeba konstatovat, že směrnice 2002/58 nevylučuje možnost, aby členské státy stanovily povinnost zpřístupnit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení.

55 Nicméně, čl. 15 odst. 1 uvedené směrnice nemůže být vykládán tak, že by v situacích, které vypočítává, vyžadoval, aby členské státy takovou povinnost stanovily.

56 Je proto třeba ověřit, zda tři směrnice zmíněné předkládajícím soudem těmto státům k zajištění účinné ochrany autorského práva stanovit tuto povinnost ukládají.

Ke třem směrnicím zmíněným předkládajícím soudem

57 V tomto ohledu je nejprve třeba uvést, že, jak bylo připomenuto v bodě 43 tohoto rozsudku, směrnice zmíněné předkládajícím soudem sledují cíl, aby členské státy zajistily zejména v informační společnosti účinnou ochranu duševního vlastnictví a zvláště autorského práva. Z článku 1 odst. 5 písm. b) směrnice 2000/31, článku 9 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2004/48 však vyplývá, že taková ochrana nemůže působit újmu požadavkům týkajícím se ochrany osobních údajů.

58 Je pravda, že čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 po členských státech požaduje zajistit, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, aby byly poskytnuty informace o původu, jakož i distribučních sítích zboží či služeb, kterými je zasahováno do práva duševního vlastnictví. Nicméně, z uvedených

ustanovení, která musí být vykládána ve spojení s ustanoveními odstavce 3 písm. e) téhož článku, nevyplývá, že by členským státům k zajištění účinné ochrany autorského práva ukládala, aby stanovily povinnost sdělit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení.

59 Navíc ani znění čl. 15 odst. 2 a článku 18 směrnice 2000/31, ani znění čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29 nevyžadují, aby členské státy takovou povinnost stanovily.

60 Pokud jde o články 41, 42 a 47 Dohody TRIPS, kterých se dovolává sdružení Promusicae, v jejichž světle musí být v co největší možné míře vykládáno právo Společenství upravující, stejně jako v případě ustanovení uplatňovaných v rámci projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, oblast, v níž se uvedená dohoda uplatňuje (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 14. prosince 2000, Dior a další, C-300/98 a C-392/98, Recueil, s. I-11307, bod 47, jakož i ze dne 11. září 2007, Merck Génériques – Produits Farmacêuticos, C-431/05, Sb. rozh. s. I-7001, bod 35), tyto články, jakkoli vyžadují účinnou ochranu duševního vlastnictví a zajištění práva na soudní ochranu, aby bylo zajištěno jeho respektování, přesto nezahrnují ustanovení, která by ukládala výše uvedené směrnice vykládat tak, že po členských státech požadují stanovení povinnosti sdělit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení.

K základním právům

61 Je třeba uvést, že předkládající soud ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce odkazuje na články 17 a 47 Listiny, které se zaprvé týkají ochrany práva na vlastnictví,

zejména vlastnictví duševního, a zadruhé práva na účinnou právní ochranu. Je třeba mít za to, že se tak uvedený soud chce dozvědět, zda výklad třech uplatňovaných směrnic v tom smyslu, že členské státy nemusí k zajištění účinné ochrany autor-ského práva stanovit povinnost sdělit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení, nevede k porušení základního práva na vlastnictví a základního práva na účinnou soudní ochranu.

⁶² V tomto ohledu je třeba připomenout, že základní právo na vlastnictví, jehož součástí jsou práva vlastnictví duševního, jako je autorské právo (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 12. září 2006, *Laserdisken*, C-479/04, Sb. rozh. s. I-8089, bod 65), i základní právo na účinnou soudní ochranu představují obecné zásady práva Společenství (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 12. července 2005, *Alliance for Natural Health a další*, C-154/04 a C-155/04, Sb. rozh. s. I-6451, bod 126 a citovaná judikatura, respektive ze dne 13. března 2007, *Unibet*, C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, bod 37 a citovaná judikatura).

⁶³ Je však třeba konstatovat, že se sporná situace, v jejíž souvislosti předkládající soud tuto otázku pokládá, dotýká krom dvou výše uvedených práv i dalšího základního práva, totiž práva, které zaručuje ochranu osobních údajů, a tedy soukromí.

⁶⁴ Podle druhého bodu odůvodnění směrnice 2002/58 usiluje tato směrnice o respektování základních práv a zachovává zásady uznané zejména v Listině. Zejména usiluje o to, aby byla plně dodržována práva stanovená v člancích 7 a 8 Listiny. Uvedený článek 7 v podstatě přebírá znění článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv

a základních svobod podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě, který zaručuje právo na respektování soukromého života, a článek 8 uvedené Listiny výslovně zakotvuje právo na ochranu osobních údajů.

65 V souvislosti s projednávanou žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce tak vyvstává otázka nutného vyvážení požadavků spojených s ochranou různých základních práv, totiž jednak práva na respektování soukromého života a jednak práva na ochranu vlastnictví i práva na účinnou právní ochranu.

66 Mechanismy umožňující nalézt spravedlivou rovnováhu mezi těmito různými právy a zájmy jsou obsaženy jednak v samotné směrnici 2002/58, která stanoví pravidla určující, ve kterých situacích a v jakém rozsahu je zpracování osobních údajů přípustné a jaké musí být stanoveny záruky, jakož i ve třech směrnicích zmíněných předkládajícím soudem, které obsahují výhradu pro případ, že by opatření přijatá na ochranu práv, která upravují, zasahovala do ochrany osobních údajů. Tyto mechanismy dále musí vyplývat z vnitrostátních ustanovení zajišťujících provedení uvedených směrnic přijatých členskými státy a z jejich použití vnitrostátními orgány (viz v tomto smyslu, pokud jde o směrnici 95/46, výše uvedený rozsudek Lindqvist, bod 82).

67 Pokud jde o uvedené směrnice, jejich ustanovení jsou poměrně obecná, jelikož musí být použitelná na velké množství rozličných situací, které se mohou ve všech členských státech vyskytnout. Obsahují proto logicky pravidla, která ponechávají členským státům nezbytný prostor pro uvážení, jaká opatření stanoví k jejich provedení ve vnitrostátním právním řádu, aby odpovídala různým možným situacím (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Lindqvist, bod 84).

68 Přitom musí členské státy při provádění výše uvedených směrnic dbát na to, aby se opíraly o výklad těchto směrnic, který umožní zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými právním řádem Společenství. Dále je nutné, aby při plnění opatření, která tyto směrnice provedla ve vnitrostátním právním řádu, orgány a soudy členských států nejen vykládaly své vnitrostátní právo v souladu s uvedenými směrnicemi, ale rovněž, aby se neopíraly o takový jejich výklad, který by byl v rozporu s danými základními právy nebo s jinými obecnými zásadami práva Společenství, jako je zásada přiměřenosti (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Lindqvist, bod 87, a rozsudek ze dne 26. června 2007, *Ordre des barreaux franco-phones et germanophone* a další, C-305/05, Sb. rozh. s. I-5305, bod 28).

69 V tomto ohledu je ostatně třeba připomenout, že zákonodárce Společenství ve znění ustanovení čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 výslovně požaduje, aby členské státy činily opatření uvedená v tomto odstavci tak, aby byly dodrženy obecné zásady práva Společenství, včetně zásad, na které odkazuje čl. 6 odst. 1 a 2 EU.

70 S ohledem na veškeré výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na položenou otázku tak, že směrnice 2000/31, směrnice 2001/29, směrnice 2004/48 a směrnice 2002/58 neukládají členským státům, aby v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, stanovily povinnost sdělit osobní údaje za účelem zajištění účinné ochrany autorského práva v rámci občanskoprávního řízení. Právo Společenství však po uvedených státech požaduje, aby při provádění těchto směrnic dbaly na to, aby se opíraly o výklad těchto směrnic, který umožní zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými právním řádem Společenství. Dále je nutné, aby při plnění opatření, která tyto směrnice provedla ve vnitrostátním

právním řádu, orgány a soudy členských států nejen vykládaly své vnitrostátní právo v souladu s těmito směrnicemi, ale rovněž, aby se neopíraly o takový jejich výklad, který by byl v rozporu s danými základními právy nebo s jinými obecnými zásadami práva Společenství, jako je zásada přiměřenosti.

K nákladům řízení

- 71 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících

v informační společnosti, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) neukládají členským státům, aby v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, stanovily povinnost sdělit osobní údaje za účelem zajištění účinné ochrany autorského práva v rámci občanskoprávního řízení. Právo Společenství však po uvedených státech požaduje, aby při provádění těchto směrnic dbaly na to, aby se opíraly o výklad těchto směrnic, který umožní zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými právním řádem Společenství. Dále je nutné, aby při plnění opatření, která tyto směrnice provedla ve vnitrostátním právním řádu, orgány a soudy členských států nejen vykládaly své vnitrostátní právo v souladu s těmito směrnici, ale rovněž, aby se neopíraly o takový jejich výklad, který by byl v rozporu s danými základními právy nebo s jinými obecnými zásadami práva Společenství, jako je zásada přiměřenosti.

Podpisy.